

[Ingerlise Koefoed]

som vi ikke selv helt kunne overse. Resultatet er blevet en kolossal storm på alle folketingsmedlemmerne og en ikke uberettiget mistillid til den lovgivning, vi har lavet.

Sådan noget vil jeg i hvert fald ikke risikere én gang til, og derfor synes jeg, det er vigtigt, at forslaget bliver langt klarere og langt nemmere at overse for alle parter, før det vender tilbage.

Bernhard Baunsgaard (RV):

De to lovforslag, nr. L 194 og nr. L 195, drejer sig om helt nye områder, det indrømmer jeg blankt.

Der var ved førstebehandlingen af de to lovforslag udbredt sympati for formålet undtagen fra Fremskridtspartiets side. Særlig udtalt var sympatien hos Socialdemokratiet og SF, og jeg havde til det sidste håbet, at de to partier ville fastholde sympatien og lade den omsætte i handling, men sådan gik det ikke.

Jeg gentager – det skal der ikke være nogen tvivl om – at det var helt nye områder, og at det var vanskeligt at få tilstrækkelig gode og klare oplysninger fra systemet. Alligevel havde jeg håbet, at vi fik det igennem. Man må ikke være så bange for at prøve noget nyt, at man af frygt for, at der måske – måske – sker en fejltagele, slet ikke tør prøve.

Jeg vil gerne til belysning af de vanskeligheder, der især blev fremført af fru Ingerlise Koefoed, fremføre følgende:

I mere end 40 år har man i Norge haft en lovgivning som den, vi har foreslået i lovforslag nr. L 194, en 3 pct.s afgift af al omsætning af billedkunst. Den har ikke voldt de store vanskeligheder. Provenuet har været mellem 3 og 4 mill. kr. I Norge er disse penge blevet brugt til almindelig støtte for ældre kunstnere, en slags alderdomsforsikring, kan man vel sige. Jeg tror, at vores system er lige så godt som det norske, og at der derfor ville komme et rimeligt provenu ud af det.

I de beregninger, vi fik tilsendt fra Skatteministeriet, var der ikke taget hensyn til, at alle de virksomheder, der skulle betale denne almindelige omsætningsafgift af alt billedsalg, i forvejen var momspligtige, og at forskellen på administrationen derfor retfærdigvis måtte være forskellen mellem de penge, man brugte i dag, og dem, man kom til at bruge, når det blev mere kompliceret. Anslå-

et kan det vel være ca. 1.000 kr., og da man skulle undersøge 500 virksomheder om året, når man besøger dem hvert 4. år, ville det blive en ekstra udgift til administration, ikke, som det har været nævnt, på millioner, men derimod på en halv million kroner. Sådan tror jeg det var kommet frem.

Men disse betænkeligheder om den meget dyre administration vejede altså tungt hos Socialdemokratiet. Det er da godt, at Socialdemokratiet har den indstilling, blot beklageligt, at det rammer denne lov.

Lovforslag nr. L 195 drejer sig om anerkendelsen af kunstnerens ophavsret til det værk, han har skabt. Der er for mig – det vil jeg gerne understrege – ingen forskel mellem sikringen af en patentrettighed hos en ingeniør eller en anden opfinder og dette, at man godkender ophavsretten hos en kunstner. Jeg synes, de to ting helt kan sidestilles.

For billedkunst af enhver art skulle ophavsretten give sig udtryk i, at der blev betalt 3 pct. af salgssummen ved alle salg bortset fra det første, hvor kunstneren selv står som sælger.

I Bruxelles-teksten, der blev formuleret i 1946, tales der om følgeretten. Den er godkendt af Danmark, og den er gennemført i andre lande, i Belgien, i Vesttyskland, i Frankrig. Jeg synes, og det synes den radikale gruppe, at det var på tide, at vi tog konsekvensen af, at vi har anerkendt følgeretten, og i dag, 40 år efter, gennemførte den i Danmark.

Det var et nyt område; derfor var der ikke mange erfaringer at bygge på her i Danmark. Vi havde fra radikal side gennem et ændringsforslag sat en prøvetid for dette nye, netop for at imødegå indvendingerne om, at det var usikkert, hvad vi gjorde. Netop fordi det var nyt, kunne vi tage loven op, når der var gået to år, og rette de fejl, der måtte være.

Det bedrøver mig, at Socialdemokratiet lod betænkelighederne få overmagt i forhold til dette at hjælpe en gruppe, der i den grad er ilde stedt. Vi husker vel alle billedhuggeren, der i desperation sprængte sit værk i stykker.

Vi mener fra radikal side, at begge love er nødvendige for at sikre kunstnerne. Vi kan ikke nøjes med følgeretten. Vi må have den almindelige afgift med. Fru Ingerlise Koefoed talte også om dette, for de kunstnere,